

“मीठे बच्चे- तिमीलाई नशा हुनु पर्छ, जुन शिवको सबैले पूजा गर्छन्, उहाँ अहिले हा मा पिता बन्नु भएको छ, हामी उहाँको सम्मुख बसेका छौं।”

प्रश्न:- मनुष्यले भगवानसँग क्षमा किन माग्छन्? के उनलाई क्षमा मिल्छ?

उत्तर:- मनुष्यले सम्झन्छन्- हामीले जुन पाप कर्म गरेका छौं त्यसको सजाय भगवानले धर्मराजद्वारा दिलाउनु हुन्छ, त्यसैले क्षमा माग्छन्। तर उनीहरूलाई आफ्नो कर्मको सजाय कर्मभोगको रूपमा भोग्नै पर्छ, भगवानले उनीहरूलाई कुनै दबाई दिनुहुन्न। गर्भजेलमा पनि सजाय भोग्नुपर्छ, साक्षात्कार हुन्छ- तिमीले यो-यो गरेका छौ। ईश्वरीय निर्देशनमा चलेका छैनौ त्यसैले यो सजाय दिइएको हो।

गीत:- तूने रात गवाई.....

ओम् शान्ति। यो कसले भन्यो? रुहानी बाबाले भन्नुभयो। उहाँ हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च। सबै मनुष्यहरू भन्दा पनि, सबै आत्माहरू भन्दा पनि उच्च। सबैमा आत्मा नै छ नि। शरीर त पार्ट खेलनको लागि मिलेको हो। अहिले तिमीले देख्छौ- संन्यासी आदिको शरीरको पनि कति मान हुन्छ। आफ्ना गुरु आदिको कति महिमा गर्छन्। उहाँ बेहदका बाबा त गुप्त हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- शिवबाबा उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ, उहाँ भन्दा उच्च कोही छैन। धर्मराज पनि उहाँको साथमै छन् किनकि भक्तिमार्गमा क्षमा माग्छन्- हे भगवान क्षमा गर्नुहोस्। अब भगवानले के गर्नुहुन्छ! यहाँ सरकारले त जेलमा राख्छ। धर्मराजले चाहिँ गर्भजेलमा दण्ड दिन्छन्। दुःख पनि भोग्नुपर्छ, जसलाई कर्मभोग भनिन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- कर्मभोग कसले भोग्छ? के हुन्छ? भन्छन्- हे प्रभु क्षमा गर्नुहोस्। दुःख गर्नुहोस्, सुख दिनुहोस्। अब भगवानले के कुनै दबाई गर्नुहुन्छ र? उहाँले त केही पनि गर्न सक्नुहुन्न। त्यसोभए भगवानलाई किन भन्छन् त? किनकि भगवानको साथमा फेरि धर्मराज पनि छन्। खराब काम गरैमा अवश्य भोग्नुपर्छ। गर्भजेलमा सजाय पनि मिल्छ। सबै साक्षात्कार हुन्छ। साक्षात्कार नगराइ सजाय मिल्दैन। गर्भजेलमा त कुनै दबाई आदि हुँदैन। त्यहाँ सजाय भोग्नुपर्छ। जब दुःखी हुन्छन् अनि भन्छन् भगवान यस जेलबाट निकाल्नुहोस्।

अहिले तिमी बच्चाहरू कसको अगाडि बसेका छौ? उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ, तर गुप्त हुनुहुन्छ। अरु सबैको शरीर त देखिन्छ, यहाँ शिवबाबाको त आफ्ना हात-खुट्टा आदि छैनन्। फूल आदि पनि कसले लिन्छ? यिनकै हातबाट लिनु पर्ने हुन्छ, यदि चाहें भने। तर कसैसँग पनि लिनुहुन्न। जसरी ती शंकराचार्यले भन्छन् मलाई कसैले नछोओस्। त्यस्तै बाबा भन्नुहुन्छ- मैले पतितहरूको केही पनि कसरी लिन सक्छु। मलाई फूल आदिको आवश्यकता छैन। भक्तिमार्गमा सोमनाथ आदिका मन्दिर बनाउँछन्, फूल चढाउँछन्। तर मेरो त शरीर छैन। आत्मालाई कसैले छोओस् कसरी! भन्नुहुन्छ- मैले पतितहरूबाट फूल कसरी लिन सक्छु! कसैले हात पनि लगाउन सक्दैन। पतितलाई छुन पनि दिनुहुन्न। आज ‘बाबा’ भन्छन् भोलि फेरि गएर नर्कवासी बन्छन्। यस्तालाई त देख्दा पनि देख्नुहुन्न। बाबा भन्नुहुन्छ- म त उच्च भन्दा उच्च हुँ। यी सबै संन्यासी आदिको पनि ड्रामा अनुसार उद्धार गर्नु छ। मलाई कसैले चिन्दै चिनेका छैनन्। शिवको पूजा गर्छन् तर उहाँलाई गीताका भगवान हुनुहुन्छ र यहाँ आएर ज्ञान दिनुहुन्छ भनी कहाँ जानेका छन् र! गीतामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। कृष्णले त ज्ञान दिए बाँकी शिवले के गर्नुहुन्छ! त्यसैले मनुष्यले सम्झन्छन्- उहाँ आउँदै आउनुहुन्न। अरे, पतित-पावन कृष्णलाई कहाँ भनिन्छ र! पतित-पावन त मलाई भन्छन् नि। तिमीहरू मध्ये पनि थोरै छन् जसले यति रिगार्ड राख्न सक्छन्। कति साधारण रहनुहुन्छ, सम्झाउनु पनि हुन्छ- म यी साधु आदिको पनि पिता हुँ। जति पनि शंकराचार्य आदि छन्, सबै आत्माहरूका म पिता हुँ। शरीरको पिता जो छन्, उनी त छन् नै, म हुँ सबै आत्माहरूका पिता। मेरो सबैले पूजा गर्छन्। अहिले बाबा यहाँ सम्मुख बस्नुभएको छ। तर सबैले हामी कसको अगाडि बसेका छौं, यो कहाँ सम्झन्छन् र।

आत्माहरू जन्म-जन्मान्तरदेखि देह-अभिमानमा रहने बानी परेका छन्। त्यसैले बाबालाई याद गर्न सक्दैनन्।

देहलाई नै हेर्छन्। देही-अभिमानि भएर मात्रै उहाँ बाबालाई याद गर्न सकिन्छ, बाबाको श्रीमतमा चलन सकिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई पहिचान गर्नमा सबै पुरुषार्थी छन्। अन्त्यमा पूरा देही-अभिमानि बन्नेहरू नै पास हुन्छन्। बाँकी सबैमा अलि-अलि देह-अभिमान रहन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ गुप्त। उहाँलाई केही पनि दिन सक्दैनौं। बच्चीहरूले शिवको मन्दिरमा गएर पनि सम्झाउन सक्छन्। कुमारीहरूले नै शिवबाबाको परिचय दिएका हुन्। हुन त कुमार-कुमारीहरू दुवै छन्। कुमारहरूले पनि परिचय दिएको हुनुपर्छ। खास गरी माताहरूलाई उठाउनु हुन्छ किनकि उनीहरूले पुरुषले भन्दा पनि बढी सेवा गरेका छन्। बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनुपर्छ। जसरी त्यस पढाइको पनि सोख हुन्छ नि। त्यो हो शारीरिक, यो हो आत्मिक। भौतिक पढाइ पढ्छन्, यो झिल आदि सिक्छन् तर केही पनि मिल्दैन। मानौं, अहिले कसैको बच्चा जन्मियो भने धूमधामसँग उसको छैठी आदि मनाउँछन्, तर उनीहरूले के पाउँछन्! यति समय नै रहँदैन जसले गर्दा उनीहरूले केही पाउन सक्न्। यहाँबाट ज्ञान लिएर पनि जन्म लिन्छन् तर उनीहरूले केही बुझ्दैनन्। यहाँबाट गएका छन् भने जे सिकेर गएका छन् त्यसै अनुसार सानैदेखि शिवबाबालाई याद गर्नेछन्। यो त मन्त्र हो नि। साना बच्चाहरूलाई सिकायो भने उनले बिन्दु आदि त केही पनि बुझ्दैनन्। केवल शिवबाबा शिवबाबा भनिरहन्छन्। शिवबाबालाई याद गर्यो भने स्वर्गको वसो पाउँछौं। यसरी उनीहरूलाई सम्झायो भने उनीहरू पनि स्वर्गमा आउँछन्। तर उच्च पद भने पाउन सक्दैनन्। यस्ता धेरै बच्चाहरू आउँछन्, शिवबाबा शिवबाबा भनिरहन्छन्। फेरि अन्त मति सो गति हुन्छ। यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ। अब मानिसहरूले शिवको पूजा गर्छन्, तर कहाँ जानेका छन् र। जसरी साना बच्चाहरूले शिव शिव भन्छन् तर बुझ्दैनन्। यहाँ पनि पूजा गर्छन् तर पहिचान केही पनि छैन। त्यसैले उनीहरूलाई बताउनु पर्छ- तपाईं जसलाई पूजा गर्नुहुन्छ, उहाँ नै ज्ञानसागर गीताका भगवान हुनुहुन्छ। उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। यस दुनियाँमा अरु कोही मनुष्य छैन जसले भन्न सकोस् मलाई शिवबाबाले राजयोग पढाइरहनु भएको छ। यो केवल तिमीले जानेका छौ, त्यो पनि भुलिहाल्छौ। भगवानुवाच म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। कसले भन्यो- भगवानुवाच, काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर, पुरानो दुनियाँको संन्यास गर। तपाईं हठयोगी हृदको संन्यासी हुनुहुन्छ। उनी हुन् शंकराचार्य, यहाँ हुनुहुन्छ शिवाचार्य। उहाँले हामीलाई सिकाउनु हुन्छ। कृष्ण आचार्य भन्न सकिँदैन। उनी त साना बच्चा हुन्। सत्ययुगमा ज्ञानको आवश्यकता हुँदैन।

जहाँ जहाँ शिवका मन्दिर छन्, त्यहाँ तिमी बच्चाहरूले राम्रो सेवा गर्न सक्छौ। शिवका मन्दिरहरूमा जाऊ, माताहरू जानु राम्रो हो, कन्याहरू गएर त झनै राम्रो। अहिले त हामीलाई बाबाबाट राज्य-भाग्य लिनु छ। बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ फेरि हामी महाराजा-महारानी बन्छौं। उच्च भन्दा उच्च बाबा नै हुनुहुन्छ। यस्तो शिक्षा कुनै मनुष्यले दिन सक्दैन। यो हो नै कलियुग। सत्ययुगमा यिनको राज्य थियो। यी राजा-रानी कसरी बने, कसले राजयोग सिकायो, जसबाट सत्ययुगको मालिक बने? जसको तिमी पूजा गर्थ्यौ, उहाँले हामीलाई पढाएर सत्ययुगको मालिक बनाउनु हुन्छ। ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुद्वारा पालना.... पतित प्रवृत्ति मार्गवाला नै पावन प्रवृत्ति मार्गमा जान्छन्। भन्छन् पनि, बाबा! हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस्। पावन बनाएर यस्तै देवता बनाउनुहोस्। त्यो हो प्रवृत्ति मार्ग। निवृत्ति मार्गवालाको गुरु बन्नु नै छैन। जो पवित्र बन्न चाहन्छन्, उनीहरूको गुरु बन्न सकिन्छ। यस्ता धेरै जोडी (कम्पेनियन) पनि हुन्छन्, विकारको लागि विवाह गर्दैनन्। त्यसैले तिमी बच्चाहरूले यस्तो यस्तो सेवा गर्न सक्छौ। भित्र सोख हुनुपर्छ। हामी बाबाका सपूत बच्चाहरू बनेर किन सेवा नगर्छौं। पुरानो दुनियाँको विनाश सामुन्ने खडा छ। अहिले शिवबाबा भन्नुहुन्छ, कृष्ण त हुन सक्दैनन्। उनी त एकैचोटि सत्ययुगमा हुन्छन्। अर्को जन्ममा उही अनुहार उही नाम कहाँ हुन्छ। ८४ जन्ममा ८४ अनुहार। कृष्णले यो ज्ञान कसैलाई दिन सक्दैनन्। उनी कसरी यहाँ आउँछन्। अहिले तिमीले यी कुरालाई बुझेका छौ। आधाकल्प राम्रा जन्म हुन्छन् फेरि रावण राज्य सुरु हुन्छ। मनुष्य हुबहु जनावर जस्तै बन्छन्। एक-अर्कासँग लडाई-झगडा गरिरहन्छन्। त्यसैले रावणको जस्तो जन्म भयो नि। बाँकी ८४ लाख जन्म त हुँदैन। यति भेराइटी छ। यति जन्म कहाँ लिन्छन् र! बाबा बसेर यो सम्झाउनु हुन्छ। उहाँ त हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च भगवान। उहाँले पढाउनु हुन्छ, उहाँपछि फेरि यी पनि त छन् नि। पढ्दैनौ भने कसैको पोसमा गएर दास-दासी बन्छौ। के शिवबाबासँग पढेर दास-दासी बन्न चाहन्छौ? बाबाले त सम्झाउनु हुन्छ तर पढ्दैनन् भने गएर सत्ययुगमा दास-दासी बन्छन्। जसले केही पनि सेवा गर्दैन, खायो, पियो अनि सुत्थो ऊ के बन्छ! बुद्धिमा त आउँछ नि म के बन्न सक्छु! म त महाराजा बन्छु। मेरो सामुन्ने पनि आउँदैनन्। स्वयं पनि सम्झन्छन्- म यो बन्छु। तर फेरि पनि लाज कहाँ मान्छन् र! हामीले आफ्नो उन्नति गरेर उच्च पद पाऔं, सम्झदै सम्झ्दैनन्। त्यसैले बाबाले भन्नुहुन्छ- यस्तो नसम्झ यो ब्रह्माले भन्नुहुन्छ, सदैव शिवबाबाको लागि सम्झ। शिवबाबाको त सम्मान गर्नु पर्छ नि। उहाँको

साथमा फेरि धर्मराज पनि छन्। नत्र धर्मराजको डण्डा पनि धेरै खान्छौ। कुमारीहरू त धेरै होसियार हुनु छ। यस्तो नहोस् यहाँ सुन्यो फेरि बाहिर गयो खलास। भक्तिमार्गका कति सामग्री छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- विष (विकार) छोड। स्वर्गवासी बन। यस्ता-यस्ता स्लोगन बनाऊ। बहादुर, शेरनी बन। बेहदका बाबा मिलेको छ फेरि के पर्बाह। सरकारले धर्मलाई नै मान्दैन भने उनीहरू फेरि मनुष्यबाट देवता बन्न कसरी आउँछन्। उनीहरूले भन्छन्- हामी कुनै पनि धर्मलाई मान्दैनौं। सबैलाई हामी एक सम्झन्छौं फेरि किन लडाइँ झगडा गर्छन् त? झुटो नै झुटो छ, सत्यको रति पनि छैन। सबैभन्दा पहिला ईश्वर सर्वव्यापीबाट नै झुटो सुरु हुन्छ। कुनै हिन्दु धर्म त छैन। क्रिश्चियनहरूको आफ्नो धर्म चलेर आउँछ। उनीहरूले आफूलाई बदल्दैनन्। यो एउटै धर्म हो जसले आफ्नो धर्मलाई बदलेर हिन्दु भन्छन् र फेरि नाम कस्ता-कस्ता राख्छन्, श्री श्री फलानो.... अहिले श्री अर्थात् श्रेष्ठ कहाँ छन् र। श्रीमत पनि कसैको छैन। यो त उनीहरूको तमोप्रधान मत हो। त्यसलाई श्रीमत कसरी भन्न सकिन्छ। अब तिमी कुमारीहरू खडा भयौ भने जसलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। तर योगयुक्त राम्रा होसियार बच्चीहरू चाहिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफ्नो उन्नति गर्नको लागि बाबाको सेवामा तत्पर रहनु पर्छ। केवल खानु, पिउनु, सुत्नु- यो पद गुमाउनु हो।
- २) बाबाको र पढाइको सम्मान गर्नु छ। देही-अभिमानि बन्ने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। बाबाको शिक्षालाई धारण गरेर सपूत बच्चा बन्नु छ।

वरदान:- स्वयंलाई विश्व सेवाप्रति अर्पित गरेर मायालाई दासी बनाउने वाला सहज सम्पन्न भव
अब आफ्नो समय, सर्व प्राप्तहरू, ज्ञान, गुण र शक्तिहरूलाई विश्वको सेवाअर्थ समर्पित गर। जुन संकल्प उठ्छ चेक गर- विश्व सेवाप्रति छ? यसरी सेवाप्रति अर्पित भयौ भने स्वयं सहज सम्पन्न हुनेछौ। सेवाको लगनमा साना-ठूला पेपर्स वा परीक्षा स्वतः समर्पण हुन्छन्। अनि मायाबाट आतिदैनाँ, सदा विजयी बन्ने खुशीमा नाचिरहन्छौ। मायालाई आफ्नो दासी अनुभव गर्छौ। स्वयं सेवामा समर्पित भयौ भने माया स्वतः समर्पित हुन्छ।

स्लोगन:- अन्तर्मुखताद्वारा मुखलाई बन्द गर्यौ भने क्रोध समाप्त हुन्छ।